

Communis
omnium
Metallo-
rum Mate-
ria.

Quid Arti-
fici facien-
dum.

Metallo-
rum divi-
sio.

Series.

Axioma.

juxta cum Auro illud ipsum Corpus Mercuriale, quod omnibus Metallis materia communis est, & ex quo fiunt, & constant omnia Metalla, id propter etiam unâ communi materiâ, seu eodem Corpore Mercuriali cuncta constantia, atque Aurum potentia sua existendo idem evadentia, quando suo Sulphure Externo & combustibili, five Naturæ, five Artis beneficio liberantur, & immunia redduntur. Nempe hoc unicum illud est, quod illis ipsis minoribus, & imperfectioribus Metallis adhærens facit, ut ad Auri perfectionem contendere non possint, nisi operationis Naturalis longissimæ adjumento tandem illo imperfectionis vinculo solvantur. Hinc Artifex peritus, cui unicum hoc incumbit, ut Naturæ gradus & progressus tardissimos corripit, & brevioris temporis intervallo id consequatur, ad quod perficiendum tanto temporis spatio Naturæ opus est, facili negotio odorabitur, quid in hac re tam ardua quidem, sed tamen etiam facili, sibi faciendum sit, nimirum ut in Naturam Metallorum accuratissima cognitione se insinuet, & hæc duo Sulphura probè à se invicem distinguere discat, quæ ipsi à tot stultissimis, & nugacissimis laboribus revocato viam monstrabunt, & ex Labyrintho illo Chymicæ intricatissimo miserum, quasi Ariadnæ filo, facillimè expedient. Si enim cunctumque, metalli leprosi, & combustibili illo Sulphure inquinati aegritudinem illam Sulphuream tollere noveris, purum putum Aurum feda illa lepra Sulphureâ in Imperfectionibus Metallis tectum, & arte liberatum nancisceris, ac eadem illa purum putum aurum potentia esse comperies. Sulphur itaque illud combustibile comburendum, & à Corpore Mercuriali suum proprium, & verum Sulphur in se continente removendum est, ut hoc suâ leprâ, & fœditate liberatum fulgore & ponderositate in apertum prodeat, & seipsum Aureo suo splendore vestitum ostendet, quâ de re pluribus agemus, ubi ad Mercurii, & Auri descriptionem sermonis nostri filum nos deduxerit. Sulphura dicta duo, Combustibile puta, Imperfectum, & Leprosum, ac Incombustibile, purum, atque perfectum Metalla in Perfecta atque Majora, & Imperfecta vel Minora discriminat. Omnium perfectissimum est Aurum, corpore illo perfectissimo Mercuriali constans, & purus putus Ignis in Mercurio existens: Imperfectius eo & cæteris perfectius Argentum: Reliqua Imperfecta, ut Cuprum, Stannum, Ferrum & Plumbum. Mercurius seu Argentum Vivum non minus imperfectum, quam cætera, utpote quod cæterorum Origo, & Aqua illa Mineralis ex qua Metalla admixtione Sulphuris fieri & procreari solent. In hac Metallorum serie Argentum Vivum, & Aurum sunt duo extrema; illud initium, & hoc finis, inter quæ cætera intercedunt, atque intermedia sunt, & ideò huic vel illi propinquiora; de quo ordine hoc axioma probè observandum, quod ab extremo ad extremum non detur transitus, nisi per media, idque tam in Naturâ quam Arte, id quod experientia ipsa utrinque ad oculum demonstrat, in primis in ipsa famosi illius Lapidis confectione in quâ ab infima

compositione combinati Mercurii, seu à Substantia illa Mercuriali ex una radice, & duabus Substantiis Mercurialibus exorta, per omnes gradus Metallicos ad supremum progressus continuus requiritur. Hinc licet perfecta Metalla, Aurum cumprimis, sæpè sola inveniantur, tamen ut plurimum in cæteris etiam metallis latent, & ex iis eruantur: Imò nullum plumbum invenies, quod Argento careat, & hoc ut plurimum Auro prægnans, & gravidum ostendens. Quin, teste Lazaro Erckero, nullum argentum est, quod non naturaliter granum Auri vel majus, vel minus absconditum habeat, & contrâ nullum Aurum, adeò purgari, vel separari ab Argento potest, quin secundum rationem aliquantulum ejus retineat, quia Argentum est Mater Auri & hoc ejus fœtus. Plura vide apud Michaëlem Mayerum in Viatorio de 7. montib. Planetarum titul. de Argento. In communi Materiâ illâ Metallicâ ex Mercurio & Sulphure partim interno & incombustibili, radicaliter cum Mercurio conjuncto, partim externo & combustibili haud inseparabiliter eidem adjuncto constante longissimi temporis progressus pedetentim separat posteriori Sulphur combustibile, cujus adjumento utitur Natura in Metallis, & Auro generando, tanquam alicujus instrumenti auxilio, quod in operis perfectione tandem penitus separatur, & longissimâ decoctione consumptum, Mercurii, Sulphur fixum & incombustibile, in se continentis, corpus liberum, & purum relinquit, atque itâ radiis splendidissimis coruscantem illum Solem Terreſtrem, Aurum puta producit. Similitudine haud inconveniente rem illustrabo. In hominis ex humano semine, ex utroque sexu conjuncto, prodeuntis generatione menstruus sanguis adjumentum quidem accedit, ad ipsum embryonem maturandum, & promovendum; sed tamen non est de essentia ipsius embryonis interna, utpote qui tandem penitus separatur, & semovetur, ac embryonem absolutum & perfectum relinquit. Pari ratione in Auri generatione, ubi Natura perfectionem à Creatore sibi concessam intendit, Sulphur illud combustibile calore suo auxiliatur interno illi Sulphuri incombustibili cum Mercurio suo radicaliter, & nexu indissolubili commixto, à quo postquam coagulatio in Aurum absoluta & perfecta est, alterum illud planè separatum ab operatione sua cessat, & nihil adjumenti amplius confert. Haud aliter ac Menstruum Embryonem in utero cingit, & ad perfectionem ipsius adjuvandam destinatum est; Et ut hoc ab Embryone ipso multum differt, itâ etiam inter duo ista Sulphura Externum & Internum magna intercedit differentia, dum illud naturâ suâ combustibile ardet, comburit, comburitur, nigredinem, imperfectionem, & interitum conciliat, & à corporibus separari potest, eaque de causâ heterogeneæ cum Mercuriali Substantia est Naturæ: Hoc verò Metallicum, ex Substantia Argenti Vivi productum, ac proinde eidem non extraneum, sed homogeneum dealbat, fulvum colorem inducit, & perfectionem ac constantiam in igne largitur. Quomodo autem Natura in Metallorum ex Sulphure

Natura in
Metallorum
phure

procreatio-
ne opera-
tio.

Mercurius.

Sulphur.

In fumos
elevantur.

Eorum
conjunctio.

Plumbum.
stannum.

Argentum.

Aurum.

phure & Mercurio procreatione operari soleat, paucis, & crasso quidem modo indicandum erit. Utriusque hujus substantiæ volatilis, & ignis calorem fugientis origo, & commixtio sit in visceribus terreſtris globi internis, superficiem terræ proximis, in quibus Natura utramque producit ex quatuor Elementis, quæ in utraque firmiter connexa, ignis calorem vehementem tolerare non possunt, sed simul, & unâ in aërem aufugiunt. Mercurii mater aqua cætera Elementa in se continet & elemento terræ tam admirabili proportionem admixta est, ut nunquam à se invicem separari queant. In his duobus elementis aër est, & ignis, uterque duas priores, aquam & terram in perpetuo fluxu, & indefinente mobilitate conservantes. Aqua & terra in Mercurio primas tenent, & humiditatem, non tamen manus madescentem, sensibus externis subji-ciunt. Ignis & aër in occulto latent, sensuum externorum perceptionem non admittentes. Sulphuris aqua quoque mater est, terræ suæ in separabiliter quoque adhærens, ac aërem atque ignem visceribus suis continens, quæ duo elementa posteriora prioribus duobus superiora, ejus siccitatem & caliditatem sensibus externis manifestas exhibent. Tam fortis verò, atque adeò firma est ipsorum connexio, ut si Corpus hoc sulphureum igne accendatur, cuncta simul in flammam abeant, & planè consumantur. Utraque porro substantia Mercurialis, & Sulphurea quotiescunque à calore in visceribus terræ excruciantur, sumi speciem induunt, & locorum angustias cohibita ad pristinum suum corpus, ubi frigidiorum sedem nactæ fuerint, coalescunt & revertuntur, tot conversionibus multoties repetitis pedetentim puriores evadentes. Horum fumorum ascendendum, & sibi invicem obviam venientium alter alteri miscetur, atque itâ tanquam Mas & Fæmina in amplexum mutuum ruentes, si cavernas & rimas in faxis, lapidibus, & rupibus offenderint, in quibus ipsis exitus non patet, in iisdem sibi mox sedem figunt, & à Natura in Massam duram ac Metallicam temporis progressu rediguntur, venas Metallicas producentes, & pro ratione locorum, caloris, aliarumque similibus circumstantiarum, domicilia diversorum Metallorum exhibentes; inter quæ Plumbum & Stannum, utpote minus perfecta, plerumque primo ortu prodire solent. Et quoniam Mercurius ipse ex quatuor Elementis constans ignem in se continet, habet etiam in se suum proprium & indivisibile Sulphur, ac proinde in compositione illâ Argentum, tanquam Embryo inclusus, in ventre suo Aurum gerens, atque eâ de causâ hujus sui filii mater, unâ existit, quos fœtus Natura longissimo tempore, ob multa obstacula, excludere consuevit. Etenim Argento Vivo à subteraneo calore, viscerum terrenorum partes internas permeante, sublevato, & propulso, Sulphur itidem elevatum, ut modo diximus, commiscetur, commixtumque in illud frigidum, & humidum qualitates suas siccas & humidas introducit, ac internum ejus Sulphur

suscitando, pedetentim illud calidum & siccum reddit. Hæc operatione Argentum tanquam Embryo sensim accrescit, & filium suum nempe Aurum generat; quod nihil aliud est nisi Sulphur, seu ignis merus in Argento Vivo proportionatus, & æquatus huic ipsi suo corpori, cui inseparabiliter inhæret, eâ proportionem, quam Natura adhibere novit. Argenti igitur Vivi coagulatio in Argentum, quocunque modo, five per imperfecta, five aliâ ratione id fiat, medio Sulphuris comburentis & sicci apud Naturam sit, quod suâ perpetuâ operatione in Argentum Vivum illud coagulatum agens, introducit vim suam calidam, & siccam, donec in Argentum primò, postea in Aurum perficitur. Accedit hæc, quod continuus fumorum dictorum se, prioribus in sede suâ commorantibus, indefinenter adjungentium ascensus metallicam illam massam perpetuò augeat, atque ita augmentum nunquam cessans adiciendo venas metallicas sub terrâ longè latèque dilatat, quæ vera Metallorum est accretio, per quam Metalla in suis venis augeri, & de novo procreari non desinunt. Ex his omnibus rudi Minervâ demonstratis clarissimè liquet Naturæ procreandis in terrâ Metallis operam dantis progressus, quo ex Argento illo Vivo liquidam, fumosam, frigidam, atque humidam proprietatem habente, & Sulphure illo sicco, calido, igneo, atque itidem fumoso, Metalla in visceribus terræ internis generare novit. Metallorum cunctorum excellentiam docet longissima Naturæ operatio, quâ in iis producendis, elaborandis, & ad finem ultimum deducendis utitur. Eorum usum infinitum, & utilitatem in-credibilem, quam mortalibus affert, experientia loquitur, eademque fati luculenter quoque testatur ineffabile detrimentum, quo eorundem abusus insanos mortales afficit. Auri solius detestabilis fames, & insatiabilis cupiditas quantâ miseris calamitate affligat, & excruciet, neminem fugit: Quam horrendâ strage infinitam hominum multitudinem ferrum conficiat, unicuique notum est: Taceo horrenda ista æneorum tormentorum tonitrua & fulmina, quibus totæ urbes concutuntur, & evertuntur, ac tot hominum millia tam misère vitâ privantur. Sed omisso hoc vulgari usu utilissimo, & abusu deterrimo, ad ea progrediamur commoda, quæ in Medicina & Alchymia præstant. Magnus quidam Philosophus de ipsis in genere testatur, quod sint nihil aliud nisi aqua & oleum à qualitatibus Naturæ maledictæ, acerbâ nimirum, amarâ & austerâ cupiditate, tanquam Saturninâ, materiali, & igneâ proprietate in compactione Sulphuris & Mercurii retenta, atque redacta in corpus, quod debito modo destructum, & in suas proprietates, aut proprias qualitates resolutum Creationem primam clarè ostendit. Continent enim Metalla & lapides oleum, omne saccharum dulcedine suâ superans, si maledictione suâ liberentur. Est verò illud Cœlestis illa Essentia pulcherrima, & splendidissima, quæ igneâ suâ proprietate si denudari posset, (quod tamen

Metallo-
rum accre-
tio.

Metallo-
rum excel-
lentia.

Abusus
vulgares.

Ufus in
Medicina,
& Alchy-
mia.

Oleum Me-
tallorum
dulcissi-
mum.

(1) 2 fieri